

konkurs, kteréžto povinnosti, jak soud bezvadně zjistil, nevyhověli do konce září 1931. Tím padají i výtky uvedené v úvodu zmateční stížnosti obžalovaných A. a B. a připomíná se toliko, že, i kdyby se přisvědčilo názoru této stížnosti, že se příročí podle zákona č. 240/1924 Sb. z. a n. rovná žádosti za vyrovnání, bylo by bývalo za příročí žádáno rovněž pozdě. Z uvedených důvodů bylo zmateční stížnosti obžalovaných zamítnouti jako bezdůvodné.

Čís. 5910.

Ke skutkové podstatě přestupku podle § 463 tr. zák.

Pouhé bydlení v témže rodinném domku není »žitím ve společné domácnosti« podle uvedené stati zákona.

(Rozh. ze dne 25. května 1937, Zm II 221/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného Jindřicha A. do rozsudku krajského soudu, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem krádeže podle § 460 tr. z.

Z d ů v o d ů:

S hlediska zmatku podle čís. 5 § 281 tr. ř. vytýká stížnost především, že rozsudek je nejasný, ježto uvádí ve výroku jako subjekt, z jehož držení a bez jehož přivolení byly odcizeny věci, o něž jde, Helenu A. »případně pozůstalost po Ladislavu A.«. Výtka není důvodná. Označením, které stížnost shledává vadným, je srozumitelně vyjádřeno především, že předměty, jež obžalovaný odňal, byly v držení osoby od obžalovaného rozdílné, že tudíž byly vůči němu c i z í m í věcmi movitými ve smyslu § 173 tr. z. Tím, že rozsudek uvádí »případně pozůstalost po Ladislavu A.« — který byl bratrem obžalovaného a manželem Heleny A. — připouští ve shodě s výsledky řízení a s tvrzením stížnosti, že věci uvedené v odsuzující části rozsudku, které obžalovaný odňal, byly majetkem Ladislava A.

Vzhledem k tomu, že zmateční stížnost sama připouští, že obžalovaný žil v domácnosti a v bytě svých rodičů, kdežto zemřelý jeho bratr obýval s manželkou jiný byt v téže rodinné vile, nemusel nalézací soud zvláště přihlížeti k výpovědi Heleny A., že celá rodina, i obžalovaný, bydleli v téže rodinné vilce. Neboť okolnost, že obě rodiny bydlely v jednom domě, nezakládá ještě »žití ve společné domácnosti« podle § 463 tr. z., o kterémžto pojmu bude níže řeč.

Pokud stížnost svými vývody s hlediska důvodů zmatečnosti podle č. 9 a) a c) § 281 tr. ř. doličuje, že při správném použití zákona jde v souzené věci toliko o přestupek podle § 463 (189) tr. z., v příčině jehož nutno však obžalovaného pro nedostatek žádosti hlavy rodiny za potrestání osvoboditi, uplatňuje vpravdě toliko důvod zmatečnosti podle § 281, č. 9 c) tr. ř., jehož tu však není.

Podle ustanovení § 463 tr. z. měla by hlava rodiny soukromožalobní oprávnění za předpokladu, že krádež byla spáchána mezi příbuznými tam uvedenými, dokud pachatel žil v době činu s majitelem ukradené věci ve společné domácnosti. Pojem »žití ve společné domácnosti« vyžaduje, by pachatel sdílel s členy domácnosti poškozeného trvale byt a stravu, takže přiměřená část nákladů společné domácnosti připadá na vydržování pachatele jako jejího člena. Směrodatná je v té příčině jediné doba činu. Po této stránce opírá se zmateční stížnost výlučně o to, že stěžovatel byl v době činu ve společné domácnosti se svými a zesnulého bratra Ladislava A. rodiči, kteří prý přicházejí v úvahu jako dědici po Ladislavu A. Této okolnosti nelze však přiznati pražádný význam, poněvadž podle toho, co uvedeno, rozhoduje jediné, zda stěžovatel byl v době činu k vlastníkovu ukradené věci v onom příbuzenském poměru, který předpokládá § 463 tr. z., a žil s ním zároveň ve společné domácnosti. Že rodiče zemřelého Ladislava A. byli v době činu již vlastníky ukradených věcí, stížnost sama netvrdí; dovozujeť jenom jejich dědický nárok ze zákonné posloupnosti, který teprve v budoucnu může u nich vésti po případě k nabytí vlastnictví jedné polovice majetku po zemřelém Ladislavu A. Poněvadž za vylíčeného stavu věci nelze říci, že odcizené věci byly v době činu ve vlastnictví nějaké osoby, k níž byl pachatel v této době v onom příbuzenském poměru, jaký předpokládá § 463 tr. z., a s níž žil v době činu ve společné domácnosti, nelze skutek obžalovaného podřaditi pod ustanovení § 463 tr. z. Nemusel se proto nalézací soud obíratí zvláště otázkou, zda jde o krádež mezi blízkými příbuznými ve společné domácnosti.

Čís. 5911.

Nie je porušením predpisu § 387, odst. 3 tr. p., keď odvolací súd, zmiernivši z úradnej povinnosti kvalifikáciu trestného činu, nepoužil pri výmere nového trestu § 92 tr. zák., trebárs prvý súd mimoriadneho zmierňovacieho práva podľa § 92 tr. zák. upotrebil a odvolal sa len obžalovaný.

(Rozh. zo dňa 26. mája 1937, Zm III 239/37.)

K r a j s k ý s ú d uznal obžalovaných A. a B. vinnými päťnásobným zločinom padelania súkromnej listiny podľa §§ 70, 401, 403, čís. 3 tr. zák. a uložil každému z nich podľa §§ 71, 404 tr. zák. s použitím § 92 tr. zák. a so zreteľom na ustanovenia §§ 96, 99 tr. zák. trest šiestich mesiacov žalára. V r c h n ý s ú d z úradnej moci z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. pominul kvalifikáciu trestných činov obžalovaných za zločin podľa § 403, čís. 3 tr. zák. a kvalifikoval ich ako päťnásobný prečin padelania súkromnej listiny podľa §§ 70, 401, 402, odst. 1 tr. zák.; v dôsledku toho vymeral obžalovaným znova trest, a to podľa § 402, odst. 1 tr. zák. s použitím § 91 tr. zák. a so zreteľom na §§ 96, 97, 102 tr. zák. každému väzenie v trvaní dvoch mesiacov ako trest hlavný a päťkrát 100 Kč ako tresty vedľajšie.